

Soldis över Sunnedamm

*Nattens dimmor
har förvandlats till dis
Ett magiskt ljus fyller nejden
Från höljorna hörs de första vaken
Fisket kan börja*

När jag kommer ner till strömmen märker jag att jag trots den tidiga timmen inte är ensam vid vattnet.

I morgonsolens blekgyllene dis skymtar jag en grå gestalt på andra stranden. En hukande varelse som står stel och stirrar ner i höljans vatten.

När mina steg knastrar i strandgruset, vaknar den grå till liv. Ett gult och ormligt öga stirrar elakt och den skarpa profilen vänds mot mig som ett skarpslipat vapen.

Förtrollningen bryts snabbt. Den grå gestalten ger till ett kort, kraxande läte, tar två snabba steg upp från vattenbrynet och förvandlas till en helt vanlig, men uppenbart irriterad gråhäger, som jag överrumplade i morgonfisket...

Med majestätiskt lugna vingslag lyfter hägern och lämnar höljan. Men innan den försvinner över grantopparna på andra sidan ån, släpper den en vitgul stråle av träck, som spräcker vattnets spegel – en klar manifestation av vad den tycker om mitt intrång!

Det är inte första gången jag stöter på hägern vid det här vattnet. Men jag undrar om den på allvar är på jakt efter de stervuxna regn-

bågar och öringar, som finns här? Visserligen kan den göra stor skada bland småfisk och yngel, men jag har sällan sett en häger försöka sig på att spetsa fullt friska fiskar i två-, tre- eller fyra kilos klassen.

Jag har ofta sett hägrar vid vatten med stervuxen fisk – och de hägrarna har oftast uppträtt närmast förvånat och förvirrat. Som om de inte riktigt vet hur de ska hantera så stora byten.

I flera år kunde jag varje senhöst/förvintern studera hur stora havsöringar steg och lekte i en liten bäck, som rann bakom min arbetsplats i Helsingborg. Och varje år uppenbarade sig minst en, ibland både två och tre, hägrar vid bäcken i samband med leken.

Ofta stod hägrarna mitt ute i den grunda strömmen, stela som stenstoder och vilt stirrande ner i vattnet med de spjutlika näbbarna utfallsberedda medan trekilosöringarna slingrande sig kring fågelbenen..! Inte en enda gång såg jag någon häger göra utfall mot de lekande fiskarna. Och inte heller såg jag någon fisk med "hägersår" på rygg eller huvud. Men hägrarna, som verkade hypnotiserade

av den rika fiskförekomsten, men oförmögna att handskas med den, blev magrare och tunnare för varje dag...

Medan jag villat bort mig i tankar och spekulationer kring gråhägern och dess jaktvanor, har solen skingrat det kvardröjande diset. Det magiska ljuset tonar bort och ersätts av en augustikrispig klarhet – och en lika klar insikt: Det är dags att börja fisket!

Som vanligt tänker jag börja i den översta poolen i strömsträckan. Längst upp i poolen finns ett strömmande och stenigt inlopp, som ger vattnet fart långt ner i höljan. Inloppets stenskravel slutar under vattnet med ett markant stup och nedanför det står det ofta stor fisk och lurpassar på sländor, nymfer och andra godbitar, som följer med strömmen och sugts ner bakom stenväggen. Och ibland stiger också någon av fiskarna och suger i sig en flytande insekt från ytans strömvirvlar.

Ett par gånger har jag lyckats få fisk att stiga till en torrfluga eller en ytnära nymf, men krokningen har alltid misslyckats. Däremot har jag haft större framgång med att fiska en förtyngd nymf, som kastats rakt eller nästan rakt uppströms och långt upp bland inloppets stensamling. Nymfen har fritt fått följa med strömmen och om den inte fastnat bland stenarna och gått förlorad, så har den – om kastet hamnat rätt - sugits ner av strömvirvarna och hamnat bland de väntande fiskarna.

Igår lyckades jag kroka en av vattnets större öringar på det sättet. En välvuxen hane med begynnande underkäskrok, som fastnade på en Black & Peacock Spider i storlek 10 och förtyngd med guldsalle. Ja, just "fastnade" känns som en adekvatare beskrivning på hur fisken tog än "högg": när jag fick kontakt med flugan, efter att ha tagit in den löslina som bildats, sedan linan driftat med strömmen, hade öringen redan tagit flugan och kroat sig själv...

Den här morgonen tänker jag försöka upprepa metoden från i går. Jag börjar med en B&P Spider, storlek 10, igen, men när jag efter fyra kast har förlorat tre flugor bland strömmens stenar byter jag, om inte taktik, så i varje fall fluga. Vattenståndet verkar något lägre än i går, vilket i sin tur bör innebära att inloppsströmmen är något svagare. Den kraftigt förtyngda nymfen sjunker antagligen därför för snabbt och fastnar, innan strömmen hinner forsla den över den sista branta stenkanten. Jag byter fluga och fäster en egen variant av Gold Ribbed Hare's Ear på tafsen. Den har en mörkorange torax av sälull, men i övrigt en guldribbad kropp precis som originalet. Krokstorleken är nr 12 och guldskallen är också en storlek mindre än på Spider-nymfen.

Den här flugan fungerar bättre. Den fastnar inte bland strömvirvarnas stenar – men frågan är om den sugts ner tillräckligt djupt för att fresta fiskarna i djupet bakom stenstupet...

Efter flera kast utan vare sig sten- eller fiskkänning, gör jag ett sista och betydligt längre kast. Nu landar nymfen längst upp bland strömstenarna och jag är övertygad om att den snabbt kommer att fastna och gå förlorad. Men jag låter ändå strömmen ta hand om lina, tafs och fluga och det är inte förrän flytlinan glidit långt ner i lugna vattnet bakom inloppet, som jag börjar ta hem linan för att få kontakt med tafs och fluga.

När nästan all löslina är intagen, märker jag hur fluglinan stramas och när jag lyfter på spöet känner jag ett stumt motstånd, som om flugan sitter fast i botten.

Jaha, ännu en fluga "åt råttorna"..!

Jag sänker spöet och sträcker linan ytterligare, för att se om jag kan få loss flugan utan att tafsen brister. Och då känner jag hur det gungar till där ute i djupet! Det är inte bottennapp eller stenhugg. Det är fisk. Fast fisk. Och stor! Jag vågar inte släppa taget om linan av rädsla att tappa fisken, utan klämmer linan mot spöet

med ena handen, medan jag så snabbt det går vevar in löslinan på rullen med den andra. Det lyckas och jag kan börja drilla fisken mot spöet.

Kampen blir inte lång, men intensiv. Fisken går först och spänner nere i den djupaste delen av höljan och på de tunga knyckarna anar jag att det är en stor öring och inte en regnbåge.

När jag lyckats pressa upp fisken mot ytan, gör den ett par kraftfulla rusningar och välvningar, men inga spektakulära hopp. Och det är mycket riktigt en öring. Större än den i går, men med samma välvuxna konstitution och begynnande underkäskrok.

Efter ett par minuter ger den stora öringen upp. Den följer snällt med in mot strandkanten och jag kan lätt kroka av den med hjälp av peangen, utan att behöva använda håv eller händer. Jag uppskattar vikten till tre kilo, kanske tre och ett halvt.

När jag krokat loss den, står fisken kvar i grundvattnet framför mina fötter. Den "tuggar" intensivt för att syresätta gälarna och tycks inte märka det grässtrå, som har lossnat från strandväxtligheten och fastnat på tvären i dess mun...

Öringen är trött, men håller sig själv på rätt köl. Och den ger sig inte iväg, trots att jag nästan kliver på den i min iver att försöka hitta bra kameravinklar. Solen har lagt en hinderande reflexhinna över ytan och jag fumlar med solglasögonen framför kameranlinsen för att få polaroideffekt på bilderna, så att fisken syns bättre i det humusfärgade vattnet. Men öringen står likafullt kvar. Det är först efter flera minuter som den vaknar till liv och plötsligt tycks bli medveten om sin utsatta position. Då spottar den ut grässtrået, gör en kraftfull rusning och försvinner med en elegant stjärtviftning ut i höljans djup.